

Arrest

nr. 82 089 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BELMANS en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 november 2011 een asielaanvraag in. Er werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, dadelijk vastgesteld dat verzoeker voorheen in Polen werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht de Poolse autoriteiten op 4 januari 2012 om de terugname van verzoeker.

1.3. Op 11 januari 2012 willigden de Poolse autoriteiten, in toepassing van artikel 16.1.d van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek

dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, het terugname-verzoek in.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 6 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in om, overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 februari 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 8 maart 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[M., A.] [...]

[D., R.] [...]

+nog niet ingeschreven kind

[D., A.] [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [M., A.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 20.02.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde het volgende: ‘Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van terugname.’”

Gezien de nodige medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen, het land van overname, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Hij verschaft volgende toelichting:

“De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de Wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1982, Pas. 1932, I, 166).

In casu kan verzoeker niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing zeer algemeen werd gemotiveerd en geenszins betrekking heeft op de concrete toestand en problematiek van verzoeker.

In geen geval heeft verwerende partij concreet onderzoek gevoerd naar de door verzoeker aangehaalde argumenten of een antwoord geboden op de vele concrete elementen die in de aanvraag tot medische regularisatie werden aangehaald.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In eerste instantie wenst verzoeker te wijzen op een inconsistentie die de bestreden beslissing duidelijk vertoont en dewelke de bestreden beslissing inherent inconsistent maakt.

De arts-adviseur stelt dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt:

“kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.”

Anderzijds vermeldt de beslissing namens de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, in het besluit, het volgende:

“Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”

Beide besluiten, het eerste besluit genomen door de arts-adviseur, het tweede besluit genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. spreken elkaar manifest tegen.

De arts stelt zeer duidelijk dat de aandoening van verzoeker kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit bij een niet adequate behandeling. Het besluit van de beslissing met betrekking tot de aanvraag medische regularisatie stelt dan weer dat uit het medisch dossier niet zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker leidt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven van verzoeker of zijn fysieke integriteit terwijl de arts-adviseur duidelijk stelt dat dit net wel het geval is.

In tweede instantie dient benadrukt te worden dat de arts-adviseur zich bij zijn beslissing/motivering baseert op één oud rapport van IOM van 2005.

Vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijt partijen zich op oude rapporten te baseren. Verzoeker roept dit argument heden tegen verwerende partij in daar onmogelijk kan getolereerd worden dat dergelijke beslissing door verwerende partij enkel kracht wordt bijgezet door één rapport en dan nog wel een rapport daterende van het jaar 2005.

Verzoeker heeft zijn aanvraag daarentegen gestaafd en voorzien van passages uit verschillende en meest recente rapporten: namelijk van 2009, 2010 en 2011.

Een derde punt dient te zijn dat de bestreden beslissing het volgende vermeldt:

“Gezien de nodige medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen, het land van overname, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.”

Men poneert, zonder enige verdere toelichting en concreet onderzoek, dat de nodige medische behandelingen voor verzoeker beschikbaar én toegankelijk zijn in Polen.

De Raad van State stelt duidelijk dat de motivatie niet abstract en stereotiep mag zijn en moet aantonen dat er een concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de zaak.

Verzoeker toonde namelijk in zijn aanvraag tot medische regularisatie aan dat deze toegang tot specifieke medische zorgen en behandeling van asielzoekers in Polen ten stelligste betwist dient te worden en dat de theorie omtrent de gezondheidszorg voor asielzoekers in Polen een hemelsbreed verschil vertoont met de praktijk en met de werkelijke toegang tot de levensnoodzakelijke gezondheidszorg aldaar.

Tevens wees verzoeker op het feit dat de gezondheidszorg in Polen voor asielzoekers ontoereikend is.

Echter op dit belangrijk argument, namelijk het gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg in Polen voor asielzoekers en de specifieke gebreken die de gezondheidszorg in Polen vertoont, wordt in de bestreden beslissing niets gemotiveerd. In het advies van de arts-adviseur wordt hieromtrent enkel een zeer ruime en algemene motivering opgesteld die niets te maken heeft met de specifieke toestand van verzoeker, maar eerder ingaat op het gegeven dat het niet gaat om een vergelijking van nationale gezondheidssystemen. Iets wat verzoeker nooit heeft ontkend.

Het advies van de arts-adviseur is zeer algemeen opgesteld en is niet concreet toegepast op het dossier.

Er wordt geacht te worden ingegaan op de argumenten en elementen die verzoeker in zijn aanvraag medische regularisatie aanhaalde, doch dit gebeurde in casu duidelijk niet.

Verwerend[e] partij verschuilt zich achter een zeer algemene en ruime motivering waarvan niet te merken is dat deze concreet betrekking heeft op de toestand en aanvraag tot medische regularisatie van verzoeker.

Verwerende partij verwijst namelijk op algemene wijze naar het feit dat wanneer een gezondheids-systeem ‘minder kwaliteitsvol’ is dan in België dit geen reden kan vormen voor het afleveren van een verblijfsrecht op basis van art. 9 ter Vw.

De arts-adviseur stelde namelijk onder andere het volgende:

“Allereerst kun een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en herkomst sterk uiteen kan lopen afgeven worden.”

“Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheids-systemen zeer uiteenlopend, het kan om een privé-systeem, of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekosten[n]verzekering, een ziekenfonds, ... het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het

systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot de zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België.”

Verzoeker kan hierbij enkel vaststellen dat de arts-adviseur ingaat op een zeer algemeen gegeven.

De arts-adviseur stelt zeer algemeen dat het niet gaat om een vergelijking tussen nationale gezondheidssystemen.

Dit is ook zo en dit wordt door verzoeker niet ontkend. Tevens dient te worden benadrukt dat dit in geen geval de kern vormde van de aanvraag tot medische regularisatie zodat verzoeker niet kan achterhalen op welk door hem aangebracht argument/element deze stellingen van de arts-adviseur een antwoord zouden moeten vormen.

Het komt verzoeker tevens vreemd over dat de arts-adviseur motiveert rond het verkrijgen van een verblijfsvergunning terwijl verzoeker in zijn aanvraag tot medische regularisatie zeer duidelijk de nadruk legt op een potentiële schending van art. 3 EVRM dat een absoluut karakter heeft, het risico dat verzoeker sterft wanneer hij geen adequate behandeling krijgt, het gegeven dat de toegang tot de gezondheidszorg in Polen niet gegarandeerd is en vele gebreken kent, etc.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag tot medische regularisatie d.m.v. recente verslagen, rapporten en schrijnende voorbeelden zeer concreet en specifiek aangetoond dat hij in Polen geen toegang zal hebben tot de gezondheidszorg en de specifieke behandeling en opvolging die hij vereist.

Ondanks de uitvoerig en in concreto gedocumenteerde aanvraag om medische redenen, is de bestreden beslissing eerder summier en algemeen gemotiveerd en zelfs naast de kern van de aanvraag tot medische regularisatie. De motivering van de bestreden beslissing is volstrekt onvoldoende en niet afdoende voor deze concrete aanvraag om medische redenen.

Zo haalde verzoeker in zijn aanvraag de volgende elementen aan:

- In de aanvraag werd duidelijk een opsplitsing gemaakt tussen de verschillende aandoeningen waaraan verzoeker lijdt.

Verzoeker is HIV positief en lijdt aan Hepatitis C. In 2006 werd hij behandeld voor longtuberculose.

Het DVZ gaat niet in op de aanwezigheid van de nodige medicatie voor Hepatitis C waaraan verzoeker lijdt of de toegankelijkheid van deze behandeling in Polen.

- Verzoeker is naast deze aandoeningen tevens verlamd in de gehele linker zijde van zijn lichaam ten gevolge van 2 kogels die zich nog steeds in zijn lichaam bevinden. Eén ter hoogte van het ruggenmerg en één in zijn been.

Verzoeker benadrukte dat hij op termijn een rolstoel zal nodig hebben alsook dat hij, gezien de aandoeningen waaraan hij lijdt en het feit dat hij half verlamd is, afhankelijk zal worden van bijkomende zorg door derden zoals ook door de arts in het medisch getuigschrift werd gesteld.

De Poolse asielcentra voorzien echter geen faciliteiten voor gehandicapten: geen rolstoelen, geen liften etc. Ook met betrekking tot deze feiten liet verwerende partij na een antwoord te formuleren.

- Verzoeker gaf concreet aan dat asielzoekers in Polen vaak aan hun lot worden overgelaten en dat de medische zorgen niet voldoen en toonde dit aan door middel van geciteerde landenrapporten, voorbeelden van schrijnende situaties in de Poolse asielcentra etc.

Zo blijkt uit de informatie van onafhankelijke onderzoeken, zijnde het rapport van 2010 van de Multi-Functional Team die in opdracht van de UNHCR (the UN Refugee Agency) asielcentra heeft onderzocht in de nieuwe EU-lidstaten (UNHCR, Being a Refugee, Age, Gender and Diversity Mainstreaming Report 2010 en een nauwkeurig rapport van Barbara Esser en Barbere Gladysch van 2005, (Die situation Tsschetschenischer Asylbewerber und Flüchtlinge in Polen und Auswirkung der Eu Verordnung Dublin II, Bielefeld 2005) dat de medische zorg aan zieke Tsjetsjeense vluchtelingen in Polen nauwelijks worden verstrekt.

Specifiek met betrekking tot een HIV-patiënt net zoals verzoeker, dient gewezen te worden op het volgende schokkende voorbeeld met betrekking tot een onbehandelde HIV-patiënt in Polen.

"Mme T. M. is HIV-positive and now in her second asylum procedure in Austria. She came to Austria via Poland and applied for Asylum in October 2008. She wanted to be in Austria because she has relatives here. Austria rejected her application and she was deported to Poland. In Poland she and her children were taken to a detention centre, they took away her medication and her health became increasingly worse. Further medical treatment was explicitly refused for the reason that she was "already dead". So she came back to Austria, where she applied once more for asylum. In Austria the doctors discovered a heavy aggravation of her disease. Still Bundesasylamt rejected her application and expelled her to Poland once again. Asylgerichtshof upheld the appeal, pointing out that she could only be deported to Poland if it is ensured that she will get the necessary treatment. Two more times Bundesasylamt did not follow the Asylgerichtshof's directives but expelled her two more times to Poland. Finally after more than one year of Dublin procedures she was admitted to the procedure in merits."

In de bestreden beslissing wordt op voorgaande niet ingegaan.

- Verzoeker haalde, gestaafd door middel van recente verslagen en rapporten, aan dat chronische ziekten weinig aandacht krijgen in Polen zodat deze er amper worden behandeld waardoor ze in Polen de eerste doodsoorzaak zijn, dat enkel in uitzonderlijke gevallen specialisten worden geraadpleegd, dat asielzoekers in de onmogelijkheid waren een arts te spreken omtrent hun ziekte-toestand, dat de toegang voor asielzoekers tot de gezondheidszorg in Polen niet is gegarandeerd, dat asielzoekers te lijden hebben onder een taalbarrière dewelke een groot risico kan zijn wanneer het gaat omtrent medische instructies of procedures, dat men lang moet wachten op de levering van voorgeschreven medicatie voor specifieke behandelingen, dat de kwaliteit van de medische zorg onvoldoende is,...

Enkel een algemeen antwoord betreffende het verschil tussen de vele nationale gezondheidssystemen lijkt hierbij volgens verwerende partij een voldoende motivering voor de ongegrondverklaring van deze aanvraag tot medische regularisatie te vormen, quod non.

De door verzoeker aangehaalde elementen tonen duidelijk aan dat Polen deze adequate behandeling niet kan garanderen zodat de aandoening een reëel risico voor zijn leven betreft.

Vererende partij heeft nagelaten deze elementen verder te onderzoeken en hierop een gemotiveerd antwoord te formuleren.

Verwerende partij motiveert ook niet specifiek en concreet toegepast waarom de vele door verzoeker aangehaalde en gestaafde elementen niet zouden stroken met de situatie in Polen.

Echter is dit een zeer belangrijk gegeven aangezien de arts-adviseur duidelijk stelt dat indien de aandoening die verzoeker lijdt niet adequaat behandeld wordt, deze aandoening dan een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Rapporten van verscheidene mensenrechtenorganisaties, zoals geciteerd, tonen aan dat de medische opvang van asielzoekers in Polen ondermaats is. Asielzoekers met ernstige medische aandoeningen, zoals verzoeker, kunnen in Polen niet rekenen op de behandeling die zij nodig hebben. De opvangcentra in Polen zijn onvoldoende of soms helemaal niet aangepast aan de bijzondere behoeftes van zieken en gehandicapten.

Verzoeker haalde concrete argumenten aan met verwijzing naar uiterst recente bronnen met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg in Polen en meer bepaald met betrekking tot de moeilijkheid om toegang te krijgen tot deze zorgen, de lange duurtijd alvorens voorgeschreven medicatie te verkrijgen en het gebrek aan nazorg.

De arts, de heer [A. L.], stelde in de medische getuigschriften d.d. 23/01/2012 en 09/03/2012 dat verzoeker hij gebrek aan een stipte en adequate behandeling die elke dag op hetzelfde uur in een zelfde dosering dient te worden toegediend, zal evalueren naar het aidsstadium waarna de dood zal volgen. (stuk 3 - 4)

Verwerende partij is zeer onzorgvuldig omgegaan met de door verzoeker aangehaalde argumenten, door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken.

Bij het lezen van de bestreden beslissing vindt men namelijk geen verwijzing terug naar de specifieke toestand van verzoeker, hoewel zijn aanvraag om medische redenen voldoende concrete elementen bevatte.

Het DVZ mag zich niet verschuilen achter algemene bepalingen en motiveringen en dient de zaak in concreto te onderzoeken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds vaak in de zin dat noch de verzoeker, noch de verweerder de motivering mag beperken tot algemeenheden en vaagheden. Recent oordeelde u Raad dat een summiere en algemene motivering niet afdoende is t.o.v. een gedocumenteerde aanvraag tot medische regularisatie waarbij duidelijk gewezen werd op een concreet risico op schending van artikel 3 EVRM in geval van terugzenden naar Polen van verzoeker. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dan ook dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De kern van de aanvraag tot medische regularisatie betrof de betwisting van de daadwerkelijke toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling en medische zorgen die verzoeker nodig heeft in Polen en de schending van art. 3 EVRM dat een absoluut karakter heeft. Verzoeker zal namelijk sterven wanneer geen adequate en stipte behandeling kan worden gegarandeerd.

Door middel van concrete voorbeelden en recente rapporten, zoals hierboven herhaaldelijk geciteerd, [werd] aangetoond dat Polen deze adequate behandeling niet kan garanderen, dat de toegang tot de gezondheidszorg in Polen sterk wordt betwist en werd gewezen op de ontoereikendheid van de gezondheidszorg van in Polen.

Het besluit dient dan ook ontegensprekelijk te zijn dat de bestreden beslissing, gelet op voorgaande, hier niet afdoende op in is gegaan waardoor niet kan geoordeeld worden dat dergelijke beslissing in concreto werd genomen en gemotiveerd.

De arts-adviseur stelt zelf dat er een reëel risico is voor verzoeker zijn leven bij gebrek aan een adequate behandeling. Echter laat de arts-adviseur zelf na concreet te antwoorden op de argumenten betreffende de ontoegankelijkheid van de gezondheidszorg in Polen dewelke door verzoeker voldoende werden gestaafd.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag ligt. De motivering dient afdoende te zijn.

De motivering dient als het ware pertinent en draagkrachtig te zijn.

Bij de beoordeling van de aanvraag dient verwerende partij uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens. (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001) hierbij moet worden opgemerkt dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en dat zij op grond hiervan op onredelijke wijze tot haar negatieve beslissing is gekomen.

Verzoeker toont wel degelijk aan te voldoen aan de criteria gesteld in artikel 9ter Vw., zodat verwerende partij onmogelijk tot de bestreden beslissing heeft kunnen besluiten."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijken kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht. vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers hun enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In zoverre verzoekers verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Cassatie betreffende de motivering van rechterlijke beslissingen, laat de verwerende partij gelden dat het grondwettelijke principe ex artikel 149 GW niet kan worden toegepast t.a.v. bestuurshandelingen, hetgeen de in casu bestreden beslissing van de gemachtigde ontegensprekelijk uitmaakt. Verzoekers kunnen niet dienstig naar voormelde cassatierechtspraak verwijzen.

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

[...]

De[...] overwegingen [in de bestreden beslissing] laten verzoekers toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

Uit de bovenstaande overwegingen blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie de bestreden beslissing heeft genomen.

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing inconsistent is, waar enerzijds wordt geoordeeld dat verzoekers aandoening kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, terwijl uiteindelijk wordt besloten dat uit het medisch dossier geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit kan worden afgeleid.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers hun kritiek niet dienstig is. Verzoekers hun beschouwingen zijn kennelijk gegrond op een onjuiste lezing van de bestreden beslissing. Immers werd uitdrukkelijk overwogen als volgt:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen.

Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat uit voormelde overwegingen een manifeste tegenstrijdigheid zou blijken. Uit de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat verzoekers aandoening geen reëel risico inhoudt of geen reëel risico inhoudt, omdat een adequate behandeling beschikbaar is. Verzoekers zoeken spijkers op laag water, waar zij voorhouden dat uit deze motivering een inconsistentie zou kunnen worden afgeleid.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissing louter zou gesteund zijn op één oud rapport, laat de verwerende partij gelden dat uit het advies van de arts-adviseur uitdrukkelijk blijkt dat wel degelijk ook andere bronnen werden geconsulteerd. Het loutere feit dat verzoekers hun aanvraag staaften met de meest recente rapporten, impliceert geenszins dat zij dienden gemachtigd te worden tot verblijf.

Verzoekers dienen immers te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980. om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

[...]

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers dossier door de arts-adviseur aan een uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter § 1 voormeld, vermits de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoeker geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor [zijn] leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Polen behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoek[er] ook kan reizen naar dit land.

Ut het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoeker heeft voorgelegd. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt tegen een terugkeer naar Polen, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

In casu slagen verzoekers er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissing zonder enige verdere toelichting en zonder concreet onderzoek zou besluiten dat de nodige medische behandelingen beschikbaar én toegankelijk zijn in Polen. Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat wel degelijk onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling. Het loutere feit dat de gemachtigde deze overwegingen niet integraal herneemt in de bestreden beslissing betekent geenszins dat deze gebrekkig gemotiveerd zou zijn.

Verzoekers voeren aan dat zij in de aanvraag hebben aangetoond dat de gezondheidszorg voor asielzoekers in Polen ontoereikend is. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekers kennelijk een andere mening zijn toegedaan dan de gemachtigde en de arts-adviseur, kan uiteraard niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verwerende partij herhaalt dat de arts-adviseur na degelijk en zorgvuldig onderzoek heeft vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van overname. Bijgevolg is het geenszins onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dit advies heeft gevolgd.

Het loutere feit dat de arts-adviseur niet uitdrukkelijk is ingegaan op alle elementen die door verzoeker werden aangevoerd, impliceert op generlei wijze dat het advies onvoldoende deugdelijk zou zijn opgemaakt. Integendeel blijkt uit het advies dat wel degelijk onderzoek is gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Verzoekers kunnen niet dienstig betwisten dat terecht wordt gewezen op het feit dat reeds is geoordeeld dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De loutere overweging dat de nationale gezondheidssystemen niet mogen worden vergeleken, doet geen afbreuk aan het feit dat wel degelijk ook een onderzoek naar de concrete gezondheidssituatie van verzoeker werd gevoerd.

Andermaal dient te worden benadrukt dat het feit dat verzoekers menen dat in de aanvraag tot verblijfsmachtiging op voldoende wijze werd aangetoond dat de adequate behandeling in Polen niet gegarandeerd is, niet volstaat om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Terwijl de motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoeker en de door hem in zijn aanvraag ingeroepen elementen.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de zorgvuldige overwegingen van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers hun argumenten niet konden worden weerhouden.

Betreffende verzoekers besmetting met het hepatitis C virus, dient te worden opgemerkt dat de arts-adviseur in zijn advies wel degelijk gewag maakt van het feit dat verzoeker HCV positief bleek te zijn. Echter werd vastgesteld dat geen behandeling was opgestart en dat verzoekers leverfunctie normaal was. Verzoekers kunnen bijgevolg niet dienstig voorhouden dat niet werd ingegaan op het feit dat verzoeker lijdt aan hepatitis C.

Aldus blijkt duidelijk dat de arts-adviseur rekening heeft gehouden met de medische verslagen die aan hem werden voorgelegd.

De verwerende partij merkt nog op dat verzoekers beschouwingen volkomen hypothetisch zijn, waar hij beweert op termijn een rolstoel nodig te zullen hebben om zich voort te bewegen. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers ongestaafde beweringen geen steun vinden in het door verzoeker voorgelegde medische getuigschrift. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij op basis van dergelijke vage en ongestaafde beschouwingen dient gemachtigd te worden tot verblijf.

In zoverre verzoekers bij hun verzoekschrift stukken aanvoeren (een medisch attest dd. 09.03.2012), daterend van na de bestreden beslissing, laat de verwerende partij gelden dat men zich voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Aangezien de bestreden beslissing reeds werd genomen op 28.02.2012, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uiteraard geen rekening houden met een pas naderhand toegezonden medisch getuigschrift.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers hun middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De kritiek van verzoekers komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35)

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997. nr. 30240/96 waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het Hof aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de

gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008 N. t. Verenig Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. Vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. “

Vrije vertaling:

“slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was. in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning.”

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

In casu merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tot gevolg kan hebben.

In casu geven verzoekers niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “in Polen geen adequate behandeling gegarandeerd is en dat de gezondheidszorg in Polen ontoereikend is” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie zich heeft gebaseerd op het verslag van de arts-adviseur en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie oordeelde dat er aan de verzoekers geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat eruit om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partijen bijgebrachte stukken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft, zoals door de partijen terecht wordt gesteld, tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom een administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Aangezien in de bestreden beslissing tevens wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer – dat aan verzoeker werd meegedeeld en dat dient geacht te worden deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing – waarin de medische situatie van verzoeker wordt geanalyseerd en waarin de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in Polen worden beoordeeld, kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de motivering van de bestreden beslissing niet op zijn persoonlijke en concrete situatie is gericht en slechts algemeen en vaag is.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Tevens moet erop gewezen worden dat de bestreden beslissing een bestuurlijke beslissing is, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar rechtspraak inzake de motivering van rechterlijke beslissingen.

3.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Aangezien verzoeker een asielaanvraag ingediend heeft en de Poolse autoriteiten verklaarden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van deze aanvraag diende verweerder de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen die verzoeker nodig heeft te onderzoeken in functie van de situatie in Polen. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker betoogt, in wat kan beschouwd worden als een eerste onderdeel van het middel, dat verweerder inconsistent is door in de bestreden beslissing te motiveren dat uit het medisch dossier niet kan afgeleid worden dat er sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit terwijl in het advies van de ambtenaar-geneesheer tot de tegenovergestelde conclusie wordt gekomen. Er moet evenwel gediend worden dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd wordt afgewezen omdat niet blijkt dat de aanvrager aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit *“of”* omdat uit het medisch dossier niet kan worden afgeleid dat er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname. Uit de verdere motivering van de bestreden beslissing blijkt daarnaast duidelijk dat verweerder aanvaardt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, doch tevens van oordeel is dat verzoeker kan terugkeren naar Polen omdat de behandeling die hij nodig heeft er beschikbaar en toegankelijk is. De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet inconsistent.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de ambtenaar-geneesheer, die het advies opstelde dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing, zich voor de beoordeling van de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen slechts baseerde op één verslag van de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) dat reeds dateert van 2005. Verzoeker betoogt dat dit verslag niet van recente datum is en daarom niet dienstig kan worden aangewend. De Raad merkt op dat uit de voetnoot in het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze zijn standpunt niet louter baseerde op één verslag, doch op inlichtingen die zijn vermeld op een webpagina van de IOM en op een verslag van de Wereldgezondheidsorganisatie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat al de inlichtingen die zijn opgenomen op de webpagina van de IOM dateren van 2005 en hij toont bovendien ook niet aan dat de gegevens die vermeld zijn in het verslag van de Wereldgezondheidsorganisatie – waarvan vaststaat dat het dateert van 2005 –, en meer specifiek het gegeven dat vreemdelingen die een asielaanvraag indienen in Polen genieten van een ziekteverzekering die gefinancierd wordt door de Poolse overheid, niet langer correct zijn. Het feit dat verzoeker aangaf dat uit andere recente verslagen blijkt dat asielzoekers in Polen niet steeds tevreden zijn over de medische zorgverstrekking en er zich soms praktische problemen stellen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Daar de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk verwees naar informatie die afkomstig is van de Wereldgezondheidsorganisatie en de IOM om te besluiten dat de medicatie die verzoeker nodig heeft, waaronder efavirenz en emcitabine, in Polen beschikbaar is en dat hij kan genieten van een gratis ziekteverzekering kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat niet blijkt dat er enig *“concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de zaak”*.

Verzoeker benadrukt dat uit diverse verslagen blijkt dat er tal van belemmeringen zijn om in de praktijk medische zorgen te genieten maar toont hiermee niet in concreto aan dat het voor hem niet mogelijk is om de nodige gezondheidszorgen te krijgen. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer zijn onderzoek heeft toegespitst op de specifieke situatie van verzoeker en hierbij heeft geoordeeld dat een aantal door verzoeker aangebrachte verwijzingen naar en citaten uit recente verslagen van allerhande organisaties niet als dienstig kunnen worden weerhouden laat in voorliggende zaak niet toe te besluiten dat de

conclusies van de ambtenaar-geneesheer incorrect zijn of dat verzoeker dreigt onderworpen te worden aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Wat betreft de stelling van verzoeker dat verweerder niet naging of hij toegang heeft tot de nodige medicatie voor de behandeling van hepatitis C in Polen moet worden vastgesteld dat verzoeker geen stukken aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij medicamenteus dient behandeld te worden voor deze aandoening. De arts die verzoeker consulteerde gaf immers slechts aan dat laboratoriumresultaten dienden afgewacht te worden en pas daarna kon *“bekeken worden of een behandeling aangewezen is”* en dat *“eens de kwantitatieve bepaling is gebeurd en het genotype bekend is [...] hier ook antivirale medicatie [kan] overwogen worden.”* Uit deze inlichtingen kan niet afgeleid worden dat het vaststaat dat verzoeker voor deze aandoening met medicatie zal kunnen/moeten behandeld worden. De Raad wijst erop dat het toekomt aan de vreemdeling die op medische gronden tot een verblijf wenst gemachtigd te worden om een standaard medisch getuigschrift over te maken waarin *“de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”* worden weergegeven. Daar verzoeker door middel van de aangebrachte medische stukken zelf geen duidelijkheid verschaftte omtrent de vraag of een behandeling voor hepatitis C in zijn geval mogelijk en vereist was – laat staan welke medicijnen dienden gebruikt te worden – kan hij ook niet voorhouden dat verweerder hieromtrent enig standpunt diende in te nemen. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt verder dat deze rekening hield met het gegeven dat de leverfunctie bij verzoeker normaal was.

De bewering van verzoeker dat hij *“half verlamd”* is vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. In het standaard medisch getuigschrift wordt, onder de hoofding *“A/Medische voorgeschiedenis”* enkel toegelicht dat verzoeker *“krachtsverlies”* heeft in de linker helft van het lichaam en daarom gebruik maakt van een wandelstok. De beperkte mobiliteit van verzoeker wordt in het standaard medisch getuigschrift niet hernomen onder *“B/DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend.”* In voormeld getuigschrift wordt ook niet gesteld dat verzoeker op korte termijn een rolstoel zal nodig hebben of dat zijn beperkte mobiliteit op zich bijkomende zorgen vereist of van die aard is dat hij enkel kan verblijven in gebouwen die voorzien zijn van een lift. In deze omstandigheden diende verweerder de beperkte mobiliteit van verzoeker op zich niet te betrekken bij zijn beoordeling of verzoeker om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kon gemachtigd worden.

Verzoeker stelt dat hij uitvoerig heeft verwezen naar tal van rapporten om zijn standpunt te onderbouwen dat asielzoekers in Polen vaak aan hun lot worden overgelaten en de medische zorgen in Polen niet steeds voldoen. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer kan evenwel worden afgeleid dat hij kennis nam van de verslagen waarnaar verzoeker verwees en dat hij aanvaardt dat er verschillen bestaan tussen het niveau van de medische zorgverstrekking in België en Polen, doch dat deze vaststelling in voorliggende zaak niet verhindert te besluiten dat er in Polen een systeem bestaat dat *“de aanvrager in staat stelt de vereiste zorgen te bekomen”*. Betrokken arts zette verder, met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), uiteen dat de verwijzing naar bronnen die een algemene situatie beschrijven op zich niet volstaat, indien verzoeker niet tevens andere bewijselementen aanbrengt die zijn specifieke beweringen onderbouwen. De ambtenaar-geneesheer heeft de specifieke noden van verzoeker, de mogelijkheid om te beschikken over de noodzakelijke hulp en de toegang tot de zorgverstrekking in Polen beoordeeld en besloten dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer van verzoeker naar Polen. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij de door verzoeker aangebrachte verslagen niet als dienstig beschouwde. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat verweerder de door hem aangebrachte gegevens niet onderzocht heeft en geen gemotiveerd antwoord op de aangevoerde kritische bemerkingen heeft geformuleerd. De argumentatie van verzoeker geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan verweerder, maar hij maakt niet aannemelijk dat verweerder, bij de beoordeling van de vraag of verzoeker een reëel risico loopt in Polen niet te kunnen beschikken over of te worden toegelaten tot de vereiste medische zorgen, is uitgegaan van een foutieve vaststelling van de feiten of dat hij, bij deze beoordeling – die in de lijn ligt van de rechtspraak van het EHRM – de grenzen van de redelijkheid te buiten zou zijn gegaan.

Waar verzoeker nog verwijst naar een medisch verslag van 9 maart 2012 kan het volstaan op te merken dat de bestreden beslissing genomen werd op 28 februari 2012, zodat verweerder met voormeld verslag geen rekening kon houden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. Het feit dat verzoeker aangeeft bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur leidt ook niet tot de vaststelling dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is.

3.3.5. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat artikel 3 van het EVRM miskend werd.

Verweerder wijst er trouwens terecht op dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Het door verzoeker op 6 april 2012 aan de Raad overgemaakte "*bijkomend stuk*" dat een gestructureerde weergave omvat van citaten uit verslagen waarnaar hij reeds verwees doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden. Evenmin blijkt dat verweerder niet met alle dienstige gegevens en stukken van het dossier rekening heeft gehouden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK